

Kwade Geest

Proloog

‘Gefeliciteerd met je achttiende verjaardag, meid.’ Een man van middelbare leeftijd schudde de hand van een knappe, jonge meid met een lief gezicht.

Ze lachte, waardoor er een kuiltje in haar linkerwang tevoorschijn kwam.

‘Dank u,’ zei ze. ‘We zullen het huis netjes houden!’ Ze staarde naar de grond en veegde een blonde lok achter haar oor.

‘Kom nou maar mee!’ riep een andere meidenstem van dichtbij. ‘We zijn nog steeds niet klaar met de hapjes.’

Een donkerblond meisje kwam naast haar staan. ‘Pap, ga nou maar! We redden het hier echt wel. We willen alleen weten wanneer jullie terugkomen.’

De man fronste. ‘Morgenmiddag, rond een uur of twaalf. Tenminste... als je moeder een beetje opschiet, anders zijn we pas morgenmiddag weg.’

Een paar uur later was het feest in volle gang. Het was druk en er werd volop gelachen en gedronken. De twee hartsvriendinnen kwamen samen van de geïmproviseerde dansvloer in de tuin en liepen naar binnen.

‘Ik vind het echt onwijs lief van je ouders dat ik mijn verjaardag bij jou thuis mag vieren,’ zei Marcella glimlachend.

‘Je weet toch hoe mijn ouders zijn?’ antwoordde Anouk. ‘En je had het moeilijk bij jouw ouders kunnen vieren.’

Marcella’s glimlach verflauwde. ‘Ja, dan hadden we wel iets meer bier moeten halen. Maar goed, wil jij nog wat drinken?’ Ze had vanavond geen zin om het verhaal over haar dronkenlap van een vader op te rakelen.

Anouk zag het en liet het onderwerp verder rusten. Hand in hand liepen ze naar de bar en schonken samen een nieuw mixje in.

‘Hé dames, spelen jullie mee?’ riep iemand achter hen. Beide meisjes draaiden zich om naar een jongen die een houten speelbord in de lucht hield.

‘Wat heb je daar nou weer?’ riep Anouk terug.

‘Dat is dat bord dat we vorige maand in Amsterdam hebben gekocht,’ zei Marcella. ‘Ik heb het meegenomen. Leek me wel grappig voor vanavond. Kom, we doen ook mee.’

Ze trokken ergens nog een jongen vandaan en zochten een plek tussen de feestgangers. Nadat Marcella voor de sfeer het licht iets gedimd had, kropen ze met zijn vieren om het bord. De regels waren simpel en bekend. Alle vier lieten ze hun handen op het schuifje rusten, dat in het midden op het bord lag. Tegelijkertijd duwden ze het schuifje met de klok mee over het bord, in steeds groter wordende cirkels.

Eén van de jongens begon met het stellen van vragen die alleen met ja of nee beantwoord konden worden: ‘Is daar iemand?’

Er gebeurde niets.

‘Is daar iemand die met ons wil praten?’

Het schuifje op het bord begon te trillen en schoof langzaam naar “YES”. Ze schoten allemaal in de lach, terwijl ieder er voor zichzelf probeerde achter te komen wie van hen nou eigenlijk het schuifje bewoog. ‘Trouw ik later met een knappe man?’ vroeg Marcella. Vliegensvlug schoof het schuifje naar “NO”. Er werd weer gelachen. Ondertussen kwamen er steeds meer mensen om hen heen staan.

‘Dat wordt trouwen met een lelijke vent!’ riep één van de jongens aan het bord. ‘Ja, waarschijnlijk met jou!’ reageerde een toeschouwer. Een luid gejoel barstte los. ‘Blijven Marcella en ik altijd vriendinnen?’ vroeg Anouk. Het schuifje maakte opnieuw een rondje over het bord en schoof ineens met een wilde beweging naar “NO”.

‘Nou, wie doet dat?’ riep Marcella, terwijl ze de groep rondkeek. ‘Dat is echt lullig!’ Het schuifje begon ruw heen en weer te schuiven tussen “YES” en “NO”. Plots begonnen de lichten te flikkeren. Iedereen keek elkaar geschrokken aan. ‘Ik kan niet meer loslaten!’ gilde Anouk in paniek. In slechts één seconde veranderde alles in een chaos. Vanuit het niets begon de radio hard te spelen en het licht sneller te knipperen. De televisie sprong aan en uit. Aan en uit. Aan en uit.

‘Ik zit ook vast!’ riep Marcella bang. Het feest viel stil en iedereen probeerde zo snel mogelijk het huis te verlaten. Er werd getrokken en geduwd, maar de deur wilde niet open en de ramen zaten potdicht. Niemand bekommerde zich meer om de vier spelers.

Hoewel de aantrekkingskracht van het schuifje bleef, lukte het één van de jongens om zichzelf los te rukken. Onmiddellijk werd hij met een enorme kracht door de kamer geslagen. Een rij bloempotten vloog van een plank en belandde met veel kabaal op de grond. Iedereen rende door elkaar in een poging een uitgang te vinden. De temperatuur in de kamer begon snel te dalen en heel even werd van iedereen de adem zichtbaar, alsof dit tafereel zich op een ijskoude winterdag voltrok, in plaats van op een prachtige zomeravond.

De jongen die het bord had losgelaten rende naar de openstaande deur. Precies op het moment dat hij erdoor was, sloeg de deur met een luide klap dicht. Buiten begon de jongen hysterisch te krijsen.

Met veel pijn en moeite wisten Marcella en Anouk zich ook los te rukken van het bord. Tegelijkertijd vielen de lichten uit en explodeerden alle lichtpeertjes in de keuken en woonkamer. De vitrinekast, die al jaren in de hoek van de kamer stond, vloog tegen één van de muren. Glas- en serviesplinters vlogen in het rond. De vloer lag bezaaid met scherven. Iedereen rende in paniek ergens anders naartoe. Het beeldscherm van de flatscreentelevisie smolt weg, waardoor het plastic in taaie draden op de vloer droop. Vanuit de keuken vlogen borden en kopjes de kamer in, die bij verscheidene gasten tegen het hoofd sloegen. Met bebloede gezichten probeerden de laatst overgeblevenen een uitweg te vinden.

Anouk en Marcella keken verdoofd naar het schouwspel om hen heen, toen hun aandacht ineens getrokken werd door een krassend geluid. Ze keken achterom en zagen hoe de eetkamertafel wild begon te schudden. Plots kwam de tafel los van de vloer en begon om zijn as te draaien, steeds sneller en sneller.

Doodsbang renden Anouk en Marcella naar de voordeur en probeerden deze wanhopig te openen, maar de deur zat muurvast. Al het geluid om hen heen leek weg te

sterven. Gealarmeerd door het vreemde vacuüm waarin ze zich opeens leken te bevinden, keek Anouk opnieuw achterom. Ze zag nog net de zware, eikenhouten eettafel met grote snelheid op haar en Marcella afkomen. Pijlsnel draaide ze zich om. Ze wilde Marcella waarschuwen, maar er was geen tijd meer. De tafel sloeg met een enorme klap tegen haar rug. Alles om haar heen kleurde zwart.

1

De Katwijkse discotheek Casa Cara hield het die zaterdagavond voor gezien en werkte haar bezoekers gestaag naar buiten. De omliggende straten vulden zich met opgeschoten jeugd, beneveld in allerlei gradaties: van broodnuchter tot kutjelam. Dankzij strategisch geplaatste fietsenrekken versplinterde de meute zich al snel. Vier jongens en twee meiden, allemaal rond de twintig jaar oud, zonderden zich af en liepen naar hun thuisvervoer, dat ze even verderop in een zijstraat hadden geparkeerd. Hun stemmen klonken iets te luid.

De twee stelletjes namen afscheid van Jaap en Pieter en fietsten weg.

Pieter riep ze nog een enthousiaste uitgeleide na en richtte zijn aandacht toen op Jaap. 'Gaan we morgen nog wat doen?'

Hij haalde zijn helm onder zijn zadel vandaan en ging op zijn scooter zitten. Met zijn andere hand greep hij zijn maatje bij de schouder en kneep vriendschappelijk. 'Misschien kun je morgen, voordat we naar John gaan, even helpen in de kelder?'

'Natuurlijk!' zei Jaap. 'Staat die pooltafel er nou al?'

'Dat is het hem juist. Mijn vader heeft er eindelijk een besteld, maar ik moet hem zelf in elkaar zetten. Ik dacht dat je misschien wel wilde helpen.'

'Geen probleem. Lijkt me leuk!'

Pieter haalde zijn helm onder het zadel van zijn scooter vandaan en ging zitten. 'Hé, wie was dat meisje eigenlijk, waarmee je binnen zo lang stond te praten?'

Jaap grinnikte. 'Dat was mijn nichtje. Die zie ik niet zo vaak.' Hij wierp zijn maat een strenge blik toe. 'Afblijven, geilpijp!'

Pieter schoot in de lach. 'Nou, wees maar niet bang dat ik in jullie genenpoel ga zitten rommelen. Ik wil niet de kans lopen dat mijn kinderen ook maar een heel klein beetje op jou gaan lijken.'

'Nee, dat snap ik. Als jij knappe kinderen krijgt, ziet een blinde nog dat die genen niet van jouw kant van de familie komen.'

Pieter keek even gechoqueerd en grijnsde toen. 'Noem jij mijn moeder nou lelijk?'

Beide jongens schoten opnieuw in de lach en sloegen elkaar speels tegen de bovenarm.

Pieter startte de scooter en gaf een dot gas. 'Ik zie je morgen!' riep hij boven het lawaai uit. Hij klemde de helm tussen zijn voeten op de voetenplank en scheurde weg. Jaap keek hem hoofdschuddend na en stapte op zijn fiets.

Behendig schoot Pieter door de verlaten straten, op weg naar Katwijk Binnen. Zoals altijd koos hij de Cantineweg, een smal, geasfalteerd landweggetje langs de voet van de duinen. Deze rustieke landweg grensde aan een steile berm, waar zo'n vier meter lager uitgestrekte landerijen lagen. Een oppervlakte van ongeveer honderd voetbalvelden groot kleurde 's zomers het zicht met duizenden fleurige bloemen en allerlei soorten groente. De berm, die het hoogteverschil tussen de Cantineweg en de landerijen vormde, was wild begroeid met helmgras, bomen, braamstruiken en andere verdwaalde duinflora. Het licht van de volle maan, die die nacht aan de hemel stond, bescheen een schitterend, karakteristiek stukje Katwijk.

De klap was gigantisch. Met hoge snelheid vloog de scooter over de motorkap van de Mercedes, dwars door de voorruit. Het raam vouwde zich dubbel en drukte zich uit het rubber. De chauffeur zat recht voor de scherpe plooi die het raam maakte en werd diep in zijn wang gesneden.

Op het moment dat de auto en de scooter elkaar raakten, vloog Pieter van het zadel, over de auto heen. Met een harde smak belandde hij op het asfalt. Zijn helm schoot tussen zijn benen vandaan en stuiterde door de berm. Pieter maakte een zijwaartse koprol, waarbij zijn arm een onnatuurlijke draai maakte en brak. Hij vloog de berm in en viel een heel eind naar beneden, tot hij halverwege met zijn voet in de tak van een boom bleef hangen. Door zijn vaart slingerde hij weer omhoog, waarbij zijn been als liaan diende. Zijn voet brak en schoot tussen de takken door. Pieter – nog steeds niet bewusteloos – krijste van de pijn, viel naar beneden en landde boven op zijn hoofd. Met een doffe krak hoorde Pieter iets in zijn nek kapotgaan. Het was meteen het laatste dat hij ooit zou horen. Zijn levenloze lichaam rolde nog een paar keer door de modder, waarbij zijn hoofd als een zak zand mee hobbelde. Uiteindelijk kwam het lichaam van de jongen op zijn rug tot stilstand. Zijn hoofd lag bijna honderdtachtig graden gedraaid, waardoor zijn levenloze ogen in de drassige grond staarden, zijn blonde lokken smerig van planten en aarde.

Bijna vier meter boven hem stond de Mercedes dwars op de weg, met de scooter in de voorruit. De bestuurder probeerde zijn portier te openen, maar door de klap zat deze muurvast. Hij draaide zich op zijn zij en duwde met zijn voeten de zware scooter uit het raam. Het ding gleed van de auto af en nam de ruit met zich mee. De man kroop uit zijn voertuig en gleed door de brommerbenzine op de motorkap van de auto af. Hij landde boven op de scooter. Zijn neus kwam op het handvat van het stuur terecht en een brandende pijn explodeerde in zijn gezicht. De man vloekte en proefde op zijn tong de ijzerrijke smaak van vers bloed. Hij kroop van de scooter af en liep versuft naar de plek waar hij de jongen in zijn achteruitkijkspiegel naar beneden had zien verdwijnen.

Het lichaam lag roerloos in het schijnsel van de vollemaansnacht, gehuld in een waas van morgendauw.

Zo goed en zo kwaad als dat ging liet de man zichzelf naar beneden glijden. Hij maakte zich geen zorgen over zijn chique pak. Het alcohol dunne bloed uit zijn neus had zijn witte overhemd al geruïneerd en probeerde zijn vernietigende werking nu op de rest van zijn kleding uit.

Beneden aangekomen vond hij de jongen: op zijn rug, zijn ene been vreemd verdraaid onder zijn lichaam. Zijn andere been ernaast, terwijl zijn voet een onnatuurlijke draai naar buiten maakte. Het gezicht van de knul lag van hem af gedraaid, waardoor de man iets van opluchting voelde.

Maar hoop is iets gek, want toen het lichaam iets leek te bewegen, probeerde de man – tegen beter weten in – het lichaam van de jongen toch voorzichtig om te draaien. Hij hoopte vurig dat de knul nog leefde en gered zou kunnen worden.

Toen hij het lichaam als een massieve homp vlees omrolde, draaide het hoofd van de jongen opzij. Zijn bebloede tong viel uit zijn mond. Zijn twee half weggedraaide ogen keken de man beschuldigend aan.

Plotseling bewoog de jongen. Zijn been begon te trillen en zijn ongebroken arm kwam met een ruk omhoog. Tegelijkertijd sloot de kaak zich krachtig en omdat zijn tong nog altijd uit zijn mond hing, drongen zijn tanden zich diep in het zachte vlees. Vers bloed droop uit zijn mondhoek en druppelde van zijn onderkaak in het zand.

De knieën van de man begonnen te trillen en langzaam zakte hij in elkaar. Toen hij na enige tijd weer bijkwam, stond er een jongen met een mobiele telefoon in zijn hand de alarmlijn te bellen. De man wilde iets mompelen, maar verloor het bewustzijn weer.